

В екстазі чарівнім я голос свій знайду
голос борця
і з прапором своїм у люди з ним піду
співати буду я й кричать поки впаду
натхненний без кінця.

І пройде люд по мні шість сотень ніби штук
й без голови
лежати буду там безрухо і без мук
не підніму я більш в благаннях лютих рук
бо не впадете ви.

І так віки минуть аж поки сонце стане
і зникне світ
тоді струшу я прах усе навкруг розтане
я підіймусь тоді бо знову світ настане
то буде мій привіт.

24. XI. 1913. Петербург

[З циклу «Наївні поезійки»;](#)

Текст наводиться за збірником [«Михайль Семенко. Поезії»](#), 1990 .